

NOAH E. COTSEN LIBRARY OF
YIDDISH CHILDREN'S LITERATURE

STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
NO. 03513

IN A IDISHER KOLONYE

J. I. Farber

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS

NATIONAL YIDDISH BOOK CENTER
AMHERST, MASSACHUSETTS
413 256-4900 | YIDDISH@BIKHER.ORG
WWW.YIDDISHBOOKCENTER.ORG

MAJOR FUNDING FOR THE
STEVEN SPIELBERG DIGITAL YIDDISH LIBRARY
WAS PROVIDED BY:

Lloyd E. Cotsen Trust
Arie & Ida Crown Memorial
The Seymour Grubman Family
David and Barbara B. Hirschhorn Foundation
Max Palevsky
Robert Price
Righteous Persons Foundation
Leif D. Rosenblatt
Sarah and Ben Torchinsky
Harry and Jeanette Weinberg Foundation
AND MEMBERS AND FRIENDS OF THE
National Yiddish Book Center

The *goldene pave*, or golden peacock, is a traditional symbol of Yiddish creativity. The inspiration for our colophon comes from a design by the noted artist Yechiel Hadani of Jerusalem, Israel.

The National Yiddish Book Center respects the copyright and intellectual property rights in our books. To the best of our knowledge, this title is either in the public domain or it is an orphan work for which no current copyright holder can be identified.

If you hold an active copyright to this work – or if you know who does – please contact us by phone at 413-256-4900 x153, or by email at digitallibrary@bikher.org

גערדוקט אין דער דרוקעריי
פון מושקאט און זאסלאווסקי
סארמיענטא 2157, ב. איירעס

דעם אָנדענק פֿון מיין

קינד — מענדעלע.

די רייזע

אפגעזעגנט זיך מיט פריינט,
איז דער לעצטער טאג שוין היינט,
וואס איך בין נאך דא.

מארגן — מארגן אלע פיר,
אלע אייניגעס פארן מיר
איז א גוטער שעה (1):

טאטע־מאמע זענען צוויי,
איך און שוועסטערל מיט זיי,
איז צוזאמען פיר.

פון דער שולע בין איך פריי —
זינג איך, טאנץ איך און איך שריי:
— פארו, פארו מיר!

(1) ש.א.

און מיר זענען שוין אין באן.
וויפל מענטשן איז פאראן!
סטייעט ניט קיין ארט.
מוזן מיר דערווילע שטיין —
רירט די באן זיך און געמט גיין,
שנעל און שנעלער פארט.

און בא יעדער סטאציע,
נוואריעס מענטשן קומען אן,
גייען אויך אראפ.
אבער מערער קומען צו
און זיי לאזן ניט צורו —
גייען אויף און אפ.

און דער וועג איז זייער ווייט,
פארן מיר א לאנגע צייט,
ווייס איך וויפל שעה! (1)
האלט די באן אלץ אין איין גיין,
ביז די זון געמט אונטערגיין,
אט איז זי נישטא...

(1) שא.

אויפן הימל — מערב 2) זייט, זעט מען נאך א לאנגע צייט א קאליר ווי בלוט.

קומט א שיינע פרילינג־נאכט, און צו פארן איז א פראכט — אד, ווי מיר איז גוט!

האלט די באן איר לויפן איין — פרעג איך באלד: וואס קען דאס זיין? און דערווייז זיך גלייך:

ס'מוז די באן דא בלייבן שטיין, ווייל זי קען ניט ווייטער גיין — אט איז שוין דער טיך.

נעמט מיך אן א פרייד, אזא איך וויל זען דעם פאראנא און דעם פעריבאט.

נעם איך זינגען: טראַל־לאַ!
איך האב ליב דעם פאראנא, און דעם „פעריבאט“.

(2) מארעוו.

א פלאטפאָרם אין וואסער שטייט —
צוגעבונדן מיט א קייט
איז ער פעסט צום ברעג.
פאָרט די באַן אויף אים ארויף,
הערט זיך דרייען אזא שרויף —
לאַזט מען אים אין וועג.

און די באַן פון אויבן שטייט,
נאָר דער פעריבאַט ער גייט,
שיפט זיך ווי א שיף.
די חברימלעך (3) פון שטאַט
וועל איד וועגן פעריבאַט
ושרייבן אין א בריוו.

דארף מען אַבער שלאָפן גיין,
קען איד מער אליין ניט שטיין,
קוקן ביזן סוף (4).

אלע זאָגן אז ס'איז שיין
פונעם פעריבאַט צו זען
ווי די זון גייט אויף.

(3) כאוויירימלעך. (4) סאָף.

זאָנט מען זיך: א גוטע נאכט —
נאָר איד שלאָף ניט און איד טראַכט,
טראַכט א לאנגע צייט ...

ווען איד כאַפ זיך נאָכדעם אויף,
רײב די אויגן זיך פון שלאָף,
איז דער טײך שוין ווייט:

ווידער פאָרט די באַן אין פאָרט —
זענען מיר באַלד אויפן אָרט,
גרייטן מיר זיך צו.

— באַלד איז „קלאַראַ“ — זאָנט א מאַן.
קוק איד גלייך ארויס פון באַן,
נאָר איד זע ניט וווּ.

אך, איז ענטרע ריאַס שיין!
וויפּל נאָר דאָס אויג קען זען
פאָרנדיקערהייט —

האַט די ערד זיך אויסגעצירט,
פעלדער גאָלד און גרין קאָלירט,
ליגן אויסגעשפּרייט.

— קלארא! — עמיצער זאגט אז.
קלארא איז א סטאציאן,
שטעלט די גאן זיך אפ.
אין צום פארן שוין אז עס,
אז מיר נעמען די געפענע,
אז פון גאן אראפ...

אויפן פעלד

תברימלעך (1) ס'איז א וועלט!
איך בין איצטער אויפן פעלד,
איך, ווי דא איז שוין!

— צו דערציילן כ'האב אסאך —
וואס זאל זיין די ערשטע זאך,
ווייס איך ניט אליין.

— דא איז קיין זאך ניט פארשטעלט —
ס'איז א פריי און אפן פעלד:
זעט מען, הערט מען ווייט.

דא א בערגל, דארט א טאל
— און א וועג זיך שלענגלט שמאל —
עמיץ דארטן רייט.

(1) כאוויירימלעך.

ניט ווי אין דער גרויסער שטאָט,
וון פארשטעלט איז יעדער טראָט
מיט א הויכער וואנט.

דאָ, גייסטן פון שטוב ארויס,
זעסטו אלצדינג, קליין און גרויס,
זעסט ווי אויף דער האנט.

לייגסט דעם אויער צו דער ערד,
הערסטו ווי עס פארט א פערד,
ווייס איך ווי די ווייט!

קענסט דערקענען נאָכן קלאנג —
אויב נאָר א באקאנטער גאנג,
ווער איז דער וואָס רייט.

מענטשן איילן זיך דאָ ניט,
גייען לאנגזאם, טריט ביי טריט
און זיי האָבן גליק:

אז זיי ארבעטן ביי זיך —
דארפן זיי ניט גייען גיך,
איילן אין פאבריק.

פרוכט און גרינצייג אלערליי,
שטענדיק פרישע האַבן זיי,
קויפן ניט אין מאַרק.

און די מענטשן זענען גוט,
האַבן קראַפט און האַבן מוט,
זענען פעסט און שטאַרק.

— איצטער איז די צייט פון שניט
גיי איך מיט מיין פעטער מיט,
זען דאָרט ווי מע ושניידט.

שיין די שנייד־מאשין צו זען
ווי זי שניידט און דרעשט אליין,
אין דער זעלבער צייט.

— די קאַלאַניע איז דאָך גרויס
פאַר איך צייטנווייז אַרויס
ביז די זון פאַרגייט.

אַלץ באַקוק איך און באַטראַכט,
ס'איז אַ שיינקייט און אַ פראַכט
און אַ גרויסע פרייד!

א זומער־טאג

ווען איך האב נאָר פרייע צייט,
כאָפּ איך מיר א פערד און דייט,
פאַר ארויס אין פעלד.

לאָז מיין פערדל לאנגזאָם גיין —
איך זאָל אלצדינג בעסער זען,
וויפּל מיר געפעלט.

גיט מיין פערדל זיך און גיט
אויב א פעלד וואָס איז פארזייט —
הויבט אָן ווערן גרין.

איך דערזע א גלאנציק אָרט —
ווייל איך וויסן, וואָס איז דאָרט?
און לאָז זיך אהין.

הויבט מיין פערדל אויף דעם קאפ,
נעמט זיך לויפן א גאלאפ,
ניט עם לויפט — עם טאנצט! ...

קום איך צו א טייכל קליין,
איז עם לויטער, איז עם ריין
און פון זון צעגלאנצט.

וואס-זשע קען נאך בעסער זיין,
ווי זיך אויסצובאדן פיין,
איז א זומער-טאג?

איז אין טייכעלע אריין ...
— אז געבענטישט זאלסטו מיר זיין
ליבער זומער-טאג!

פאטש אין וואסער ווערט א רינג,
מאך איך רינגען און איך זינג,
קלינגט עם אפ אין פעלד:

„לאמיר קינדער טאנצן גיין —
ס'איז דאס לעבן גוט און שיין
אויף דער גרויסער וועלט!“

שטייט מיין פערדל זיך כאס ברעג,
שמייסט און שמייסט זיך מיטן עק,
טרייבט די פליגן אָפּ.

און איך שווים דאָס טייכל אויס,
קום א פרישענקער ארויס,
— פערדל, א גאלאָפּ!

פאלגט עס מיך, דעם באלעבאָס
און עס גיט זיך א צעלאָז —
לאָזט זיך א גאלאָפּ.

בארג אראָפּ און בארג ארויף,
ביז מיר קומען אָן צום הויף
און איך שפּרינג אראָפּ.

לאָז איך אָפּ מיין פערדל פריי,
לויפט עס מיט א הירושעריי
צו די פערד אוועק.

ווען איך קום אריין אין הויף,
לייגט מען אויף די פורן אויף
תבואה¹, פולע זעק.

(1) טוואוע.

און דער שכן 2) „משה-בער“
רופט מיר— „שטאַט-מענטש“ קום אהער!
זאָג, געפעלט דיר דאָ?

ענטפער איך אים אויפן אָרט:
ס'איז געוויס דאָס שענסטע אָרט!
שענער איז נישטאָ...

רופט מען אונדז אין שטוב אריין,
קען איך ניט אין דרויסן זיין —
מומע עסן גיט.

גיט דער שכן 2) אונדז אַ זאָג:
האַט-זשע מיר אַ גוטן טאָג —
גוטן אפּעטיט.

(2) שאַכן.

נאָד א רעגנדיקער נאכט

שטארק גערעגנט האָט די נאכט,
און דער דונער האָט געקראכט
און דער בליץ געבלענדט.

דורך די פענצטערלעך פארמאכט,
האָט זיך בליץ א וועג געמאכט
און באשיינט די ווענט.

און דער שטארקער רעגן־שטראם,
האָט גענאָסן ווי א יתום —
שטורעמדיק און ווילד.

און מיר האָט זיך פאָרגעשטעלט,
אז פארוואנדלט אין דאָס פעלד
אין א וואסער־בילד.

(1) יאם.

און געבלאזן האָט אַ ווינט —
און געדאַכט זיך אַז דער ווינט
טראָגט דאָס הויז אַוועק.

האַב אידך שלאָפן נישט געקענט,
און געקוקט אלץ אַויף די ווענט
מיט אַזאַ מין שרעק!

און אזוי ביז שפּעט אין נאַכט,
האַב אידך נאָר פֿון דעם געטראַכט:
ווי דאָס הויז פאַלט איין...

און באַ יערן בלאָז פֿון ווינט,
האַב אידך זיך געזאָגט: אַצינד
וועט דער חורבן (2) זיין.

אויפגעשטאַנען בין אידך שפּעט,
און בין באַלד אַרעפֿ פֿון בעט,
צו צום פענצטער זען —

איז געווען דאָס גאַנצע פעלד
פֿון דער ליבער זון באַהעלט,
גלאַנציק, פֿריש און ריין.

(2) חורבן.

פון די ביימער ארום הויז,
האָבן רעגן־טראָפנס בלוז
קעגן זון געגלאַנצט.

פייגל שיינע אלערליי,
האָבן פּיפּט־שנדיק אויף זיי
פריילעך אומגעטאנצט.

נאָך אַ רעגנדיקער נאכט,
פּרישער איז און אויפגעוואכט
אלץ ארום אין פּעלד.

ווי אַ ווונדערלעכע האנט,
וואַלט דאָס שענסטע אויפן לאַנד
פאַר מיר אויסגעשטערט.

ש נ ת (1)

שבת (1) איז א טאג פון רו —
גיי איך צו א שכן (2) צו
און פארברענג די צייט.

פון די „גרופעס“ קומען אן
קינדערלעך ריין אָנגעטון,
שבתדיק (1) — באנייט ...

גייען מיר ארויס אין הויף
שפילן אין א וועט-געלויב,
צי אן אנדער שפיל.

שבת (1). שבת אויפן פעלד —
ווי אונדז קינדערלעך געפעלט
שבתרו און שפיל!

(1) שאבעס. (2) שאָכן.

— און דער הויף איז גרויס און פריי
זינג און טאנץ און לויף און שריי
וויפל דיר געפעלט!

וועט דאָ קיינער בייז ניט זיין,
קיינער מישט זיך ניט אריין —
גוט איז ווי די וועלט!

זעט דאָס הינטל אונדזער שפיל,
גיט עס גלייך זיך א צעביל,
לויפט אריין אין קאָן.

טרייבט עס יעדערער אוועק,
נעמט עס דרייען מיטן עק,
קוקט אונדז הינטיש אָן ...

— שבת 1) איז א טאָג פאר געסט —
קומען אָן אזוי פיל געסט —
אז די שטוב איז קליין.

טראַגט מען טישן, בענק ארויס
און מע זעצט אין הויף זיך אויס —
האַט עס אזא זון 2):

(1) שאבעס. (2) כיון.

צווישן ביימער אויסגעשטעלט
טיישן, בענק פון זון פארשטעלט —
געמט מען אויף די געסט.

פונעם גארטן פרוכט געבראכט
און געבעקס, אליין געמאכט —
ווייסט מען וואס מע עסט ...

געמט מען רעדן וועגן שניט,
וויפל ווייץ און האבער גיט
און ווי האלט דער פרייז.

— נאך א שאך, וואס אזא שניט
(זאגט ארויס א פעסטער ייד)
איז נאך ערטערווייז.

זאגן טייל געסט: — ס'איז שוין שפעט —
נאך דער באלעבאס, ער בעט:
— זיצט נאך ליבע פריינט.

און ער בעט זיי אזוי ליב —
טוען אים די געסט צוליב:
(שבת 1) — איז דאך היינט ...

(1) שאבעס.

זיצט מען ביז עס קומט די נאכט —
ווערט א גרויסער לאַמפ געבראכט,
עס זאל ליכטיק זיין.

הענגט מען אויף א בנים אים אויף
און ער קוקט אראָפ אין הויף,
ווארפט א רונדן שוין.

די לבנה (1) פול און גרויס,
איז איצט שיינענדיק ארויס —
א „טשיטשארא“ טרעלט.

„שבת־רו“ און „שבת־פרייד“
פילט נאָר יענער און פארשטייט,
וואָס שבת־ט (2) אויפן פעלד.

(1) לעוואָנע. (2) שאבעסט.

„טאַרמענטא“

האַט איר קינדערלעך געזען
ווי טאַרמענטא קומט צוגיין
מיט איר גרויסער מאכט ?

ווי זי גיט דעם ערשטן בלאַז
און דערנאָך זיך א צעלאַז
איז א ווילדער שלאכט ?

ווען די לופט איז שטיל ארום
און קיין בלעטל, גרעזל, בלום,
גיט זיך ניט קיין ריר.

ווען די לופט איז שווער און דריקט
און דער אַטעם פרעסט און שטיקט,
מאכט זי איר שפאציר.

אויף א וואַלקן־שטויב זי קומט
און זי בייזערט זיך און ברומט,
וואַיעט, שרייט און ברילט.

פילט מען אז זי איז אין וועג,
פאלט אויף אלעמען א שרעק,
ווייסט מען וואָס זי צילט ...

פייגל פילן ווען זי קומט
און זיי ווערן ווי פארשטומט —
געבן ניט קיין טרעל.

און זיי פליען אין געאייר
ווי פון בויגן פליט א פייך
אומגעהויער שנעל.

מענטשן ווייסן וואָס זי קאן ...
זעט מען אז זי קומט שוין אָן
פייפנדיקערהייט.

איז א רגע (1) ניט געטראכט —
טיר און פענצטער צוגעמאכט
און זיך צוגעגרייט.

(1) רייגע.

איז שוין אלעס גוט פארמאכט,
הערט זיך ווי איז דרויסן קראכט
נאָענט באַ דער טיר.

ס'האַט טאַרמענטא זיך צעשפילט
און מיט קולות² שרעקלעך ווילד
רייסט זי, רייסט די טיר! ...

גיט מיט צאָרן זי אַ שטויס
האלט זי די אטאקע אויס
און זי גיט גיט נאָך.

גיט זי זיך אַ נעם צום דאך
און עס דויערט גיט קיין סאך
ווי ער גיט אַ בראַך:

מיט אַ מוראדיקן³ קראַך
אַפגעריסן ווערט דער דאך
און זי שלעפט אים מיט

און זי גיט אים אַ צעברעך —
פליען פייפנדיק די בלעך
אַ טאַרמענטא-ליד.

(2) קוילעס. (3) מוירעדיקן.

טרעפט זי מענטשן אויפן וועג,
כאפט זי זיי אין איר געיעג,
ווארפט זיי פון די פיס.

שטייט א בוים, איז א צעדריי
און צעבראָכן אים אויף צוויי,
מיטן וואַרצל אים א ריס! ...

כאפט א טויער און צעברעכט
און צעדרייט אים און צעפלעכט
אין איין אויגנבליק.

און א צוגעבונדן פערד,
מיט די קלאַען גראַבט די ערד,
רייסט זיך אָפּ פון שטריק.

געבנדיק א ווילדן כראַפּ,
לאַזט ער לויפן זיך גאלאָפּ,
לויפט און לויפט, אַן ציל.

און דער הונט אין ביידל ליגט
און דערשראָקן ווי דערדריקט
גיט ער שטיל א ביל.

— ווען מאַרמענטא אַלץ צעשטערט
נעמט זיך שאַרן באַ דער ערד,
קלויבט זיך בלייבן שטיין.

— איז שוין מערער ניט געיאָגט
נאָר זי יאָמערט און זי קלאַגט
גייט אויס אין געווייזן ...

א פרימארנז

היינט צום ערשטן מאל אן מי,
בין איך אויפגעשטאנען פרי,
גלייך מיט זון-אויפגאנג.

אויפגעשטאנען און דערהערט,
פאר מיין פענצטער א קאנצערט,
אזא שיין געזאנג!

— ליבע פייגעלעך, א דאנק,
פאר דעם פרעכטיקן געזאנג!
רוף איך מונטער אויס.

און אליין צעזינג איך זיך,
כאפ אויף זיך די קליידער גיך
און פון שטוב ארויס.

כ'האָב נאָך קיינמאָל ניש געזען
ווי עס הויבט אָן אויפצוגיין
אינדערפרי די זון:

שטיי איד און איד קוק און קוק —
זאָגט מיר מאמע: — שוין גענוג
קוקן אויף דער זון.

ביסט היינט אויפגעשטאנען פרי —
מומע גיטל מעלקט די קי,
קום זשע וועסטו זען.

ווייס איד שוין ניש וואָס צו טון:
זאָל איד קוקן אויף דער זון?
צי מיט מאמען גיין? ...

— מאָרגן איז דאָך אויך אַ טאָג,
טראַכט איד און איד גיב אַ זאָג:
מאמע, לאַמיר גיין.

שפאנען מיר אין גרויסן הויף
און דערזעען א געלויף —
עופות(1) גרויס און קליין.

(1) אויפעס.

שטייט א האָן אינמיטן הויף,
רופט די הינדעלעך צונויף:
קאָ - קאָ - קאָ - קאָ - קאָ.

— קומט נאָר הינדעלעך צו מיר,
זעט נאָר קערנער, אָן א שיעור 2!
דאָ און דאָ און דאָ.

גענדרו און קאטשקעס לויפן מיט,
אינדיקעס אויך פעלן ניט,
לויפן סאַפענדיק.

צו די קערנער זיך געכאפט,
מיט די שנעבעלעך געקלאפט:
פיק - פיק - פיק - פיק - פיק.

באם „קאָראַל“ שוין זענען מיר —
זאָגט מיר מומע: כּוואַרט אויף דיר,
פעפער וואָס דו ביסט.

שטיי איד און איד קוק זיך צו
ווי זי מעלקט די לעצטע קו,
און די מילך פליסט.

(2) שיר.

פליסט אין קריגעלע אריין,
און אנטקעגן זונען-שיין
זעט זי אויס ווי ראָן.

איז דאָ אלצדינג אזוי שיין!
נאָר אַיך בין שוין מיר צו שטיין —
לייג אַיך זיך אין גראָן.

לייג דעם אויער צו דער ערד
און פון ערגיץ וווּ זיך הערט:
פּי - פּי - פּי - פּי - פּי.

טאקע נאָר אין פעלד אַריין,
קען מען פילן, קען מען זען,
אזא אינדערפרי ...

ד י ש ו ל

פונעם הויף מיט ביימער פול,
זעט זיך קוים ארויס די שול
מיטן רויטן דאך.

צווישן הויכן גרינעם גראָן,
בלימלעך געל און בלוי און ראָן,
זענען דאָ אסאך.

יינגלעך, מיידלעך גרופעסווייז,
אלע אַנגעטון אין ווייס,
רייטנדיק אויף פערד.

מיט א פריילעכן געשריי,
צו דער שולע קומען זיי,
גליקלעך — אומגעשטערט.

אויף טייל פערדעלעך צו צוויי,

אויסגעצויגן זיצן זיי —

יעדער קינד, א העלד!

מוט און זיכערקייט אין בליק,

קינדער-הערצלעך פול מיט גליק —

פרינצן פונעם פעלד.

פאר דער טיר דער לערער שטייט

און באגעגנט זיי מיט פרייד:

— מיינע קליינע פריינט!

מיט א לעבעדיקן טאן,

הויבט ער באלד צו לערנען אן

און זיין פנים (1) שיינט.

הערן זיך די קינדער איין,

נעמען גוט אין קאפ אריין,

וואס דער לערער רעדט.

קינדער ווייסן און פארשטיין:

לערנען הויבט מען אן פון קליין —

נאכדעם איז שוין שפעט.

(1) פאנים.

ווען דאס לערנען איז שוין אויס,
קומען קינדערלעך ארויס,
מאכן א געיעג:

נאך די פערד ווערט א געלויב
און זיך שנעל א כאפ ארויף:
— היידא! און אוועק.

געאקערט און געזייט

אויף די פעלדער נאָכן שניט,
ארבעט איצטער קיינער ניט:
ס'איז די צייט פון רו.

— און דער פויער טראכט און פלאנט
וואָס פארזייט מען אויפן לאנד,
וויפל, ווען און ווי?

ווען עס איז דער פלאן שוין גרייט,
אקערט פלייסיק ער און זייט
פארן נייעם שניט.

גראַכט דער אקער טיף זיך איין
און איז שוואַרצער ערד אריין,
קערנדלעך ער שיט.

גלאנצט דער אקער און ער בליצט
און דער פויער אויף אים זיצט,
האלט פארויס דעם קאפ.
און „גאוויאטאס“ פליען אום,
פליען נידעריק ארום,
לאזן זיך אראפ.

וון א ווערימל נאך קריכט
צווישן ערד פון פרישן שיכט,
כאפן זיי עם אויף.
האָט נאָר איינער אָפּגעגליקט,
איז אויף שנעל זיך אָנגעפיקט
און א פלי ארויף.

און אזוי פון פרי ביו שפעט,
איז געאקערט און געזייט
אויף איערן פעלד.
וועלן גוטע רעגנס גיין,
וועלן קערנדלעך אויפגיין —
שפע 1) פאר דער וועלט...

(1) שייפע.

א ת י ם

שוין אוועק די זומער־טעג,
גרייטן מיר זיך אויך אין וועג,
אויף אהיים צוריק.

גיי איך מיר פון שטוב ארויס,
קוק דאס פעלד נאך איין מאָל אויס,
וואָרף אַ לעצטן בליק.

היימיש איז מיר און באקאנט,
אלעדינג אויפן שיינעם לאַנד,
יעדער שטיקל ערד:

דא א העזעלע געכאפט,
און א דארטן — זיך צעקלאפט
פאלנדיק פון פערד.

שכנים¹) פילן אן דאס הויז,
מענער, פרויען, קליין און גרויס,
וויפל נאָר פאראן.

ווען שוין אָפגעזעגנט זיך,
פאָרן מיר באלד אָפ אויף גיך,
פאָרן צו דער באן.

קומען מיר קיין „קלארא“ און,
קומט די באן שוין אויכעט און
ברומענדיקערהייט.

נעמט די באן זיך רירן נאָר,
רופן אויס די פריינט אין כאָר:
— פאָרט געזונטערהייט!

גייט די באן און גייט און גייט,
צווישן פעלדער פריש פארזייט,
קאלאָניסטיש לאַנד.

שטיי איך און איך קוק צוריק —
ווינטש די קאלאָניסטן גליק,
גליק אויף זייער לאַנד.

(1) שכנים.

א י נ ה א ל ט :

זייט

3	די רייזע
9	אויפן פעלד
12	א זומער-מאג
16	נאך א רעגנדיקער נאכט
19	שבת
23	מארמענמא
28	א פרימארגן
32	די שול
35	געאקערט און געזייט
37	אהיים

בוכהאנדלונג און פארלאג

ג. קאפלאנסקי

קאריענטעס 2614

בוענאם איירעס

